

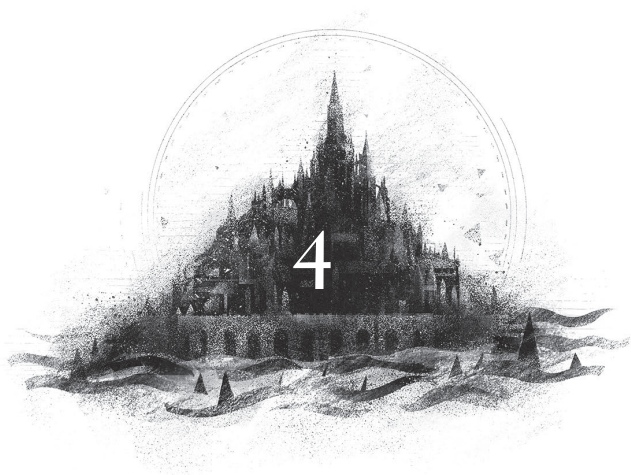
STRUAN MURRAY

ORFANII APELOR

ILUSTRĂȚII DE
MANUEL ŠUMBERAC

Traducere din limba engleză de Maria Rizoiu

corint^vjunior

Lorzii balenelor

Ellie mai fusese la bordul balenierelor și văzuse Orașul de departe. Arăta ca un vârful ascuțit de sulită îndreptat spre cer, negru-cenușiu la orizont. Încercă să nu se gândească la cât era de abrupt în timp ce alerga în sus, pe aleile aproape verticale, simțind o gheară în piept de la efort și un nod vâcos în gât. Trecu în viteză pe lângă câțiva școlari care flecăreau de zor.

— Ai auzit, ai auzit?! strigă o fetiță, pe jumătate entuziasmată, pe jumătate înspăimântată. Au găsit-o... au găsit Gazda!

Cuvintele s-au înfipt ca o gheară în stomacul lui Ellie, iar fata și-a continuat urcușul, pornind pe o scară metalică. Nesăbuită, aruncă o privire peste balustradă,

iar picioarele i se înmuiară când văzu Orașul răsfirat în toate direcțiile la picioarele ei: zeci de mii de acoperișuri de ardezie, din ce în ce mai înverzite de licheni și mai albite de găinaț de pescăruș, cu cât erau mai aproape de mare. O armată de statui erau agățate de ele, îngeri și animale gri, cu fețele ciuruite secole de-a rândul de vânturi, de ploi și de aerul de mare. Lumea glumea câteodată, spunând că în Oraș erau tot atâtea statui câți oameni. Mult mai jos, Ellie zări Furnicarul, un labirint de străzi șerpuite și înguste unde cândva locuiseră sute de pescari într-un mușuroi de case înghesuite... Până când Vrajmașul arsesse tot cartierul din temelii.

Ellie se împletici în sus pe scări, intră pe o ultimă străduță și ajunse în Piața Sf. Ephram, cel mai înalt punct din Oraș. Era mărginită de conace albe scântietoare, pereții acoperiți cu foiță de aur ai consiliului străluceau în soare, iar în mijlocul pieței se înălța o fântână prețioasă, împodobită cu delfini de marmură. Aproape că era un loc superb. Aproape.

Fortăreața Inchiziției trona deasupra pieței. Cuprindea o sută de turnuri ascuțite, mai înalte către centru, înghesuite unele în altele ca tuburile unei orgi. La baza lor, intrarea era marcată de o arcadă amplă, deasupra căreia se aflau o mulțime de statui cenușii

inexpresive: bărbați, femei și copii care se țineau de mână și priveau în jos cu ochii goi.

În vârful Fortăreței, sculptat în marmură albă și aruncându-și umbra lungă asupra pieței, era un tânăr. Chipeș, cu părul răvășit, bărbatul-statuie era înalt cât balena. Privea cu afecțiune către ghemotocul pe care îl ținea în brațe. Un bebeluș.

Pe pedestalul statuii era scris cu litere aurii:

ÎI VA RĂPI CHIAȘ ȘI PE CEI NEVINOVAȚI

Când era mică, Ellie trăise mereu cu impresia că bărbatul se uita la bebeluș cu multă dragoste și că îl ținea în brațe grijuliu. I se părea o statuie tare frumoasă. Abia mai târziu și-a dat seama că bărbatul era Vrajmașul, iar bebelușul era Gazda lui.

Urcă în fugă treptele Fortăreței către ușa dublă. Două halebarde se încrucișară brusc în fața ei, iar Ellie se împiedică și aproape căzu pe spate.

— Accesul interzis în Fortăreața Inchiziției, rosti unul dintre cei doi gardieni, fără să se uite măcar la ea.

— Dar trebuie să vorbesc cu inchizitorii!

— Accesul interzis în Fortăreața Inchiziției.

— Dar...

— Ellie, ce faci? Dă-te jos de acolo!

Ellie se întoarse pe călcâie. Fusese atât de hotărâtă să intre în Fortăreață, încât nu observase ceata de bărbați care se certau în apropiere.

Cu greu ai mai fi găsit în Oraș un grup atât de amestecat. Unii purtau straie scumpe și caraghioase, cămăși de mătase cu mâneci bufante și aveau mustăți lungi, aranjate cu migală. Alții erau impunători și plini de mușchi, cu chipurile înăsprite de ploii torențiale, cu brațele dezgolite ca niște funii încolăcite, de fier, întărite de o viață petrecută pe mare. Unii purtau veste, alții, blănuri. Unul purta un țițar împăiat la gât, ca pe un fular. Altul avea o pălărie de lemn în formă de corabie.

Un bărbat înalt, cu umerii lați, urca hotărât pe scări către Ellie. Avea pielea de un cafeniu închis, barba și mustața scurte și negre și purta un mantou lung, cu trenă de catifea roșie. Ținea în mână un baston făcut din colțul unui narval, iar pe umeri purta pielea unui lup gigantic, negru și zburlit, cu capul atârnat într-o parte.

— L-au luat pe prietenul meu..., începu Ellie.

Dar înainte să mai poată protesta, bărbatul o luă pe sus într-o mână și o cără în jos pe scări.

— Hei, dă-mi drumul! strigă ea când văzu lumea cu susul în jos. Adică... Domnule, puteți, vă rog, să-mi dați drumul?

Fu lăsată jos cu grijă la baza scării. Lordul Castion ridică o sprânceană.

— Repetă după mine, spuse el încet. Nu e prietenul tău.

— Bine, recunosc Ellie. Nu e... Dar inchișitorii fac o mare greșeală! Nu e Gazdă.

Castion aruncă o privire către Fortăreață, apoi duse un deget la buze.

— Ellie, el e Gazda, câtă vreme Inchișitorii nu stabilește contrariul. Între timp, nu e prietenul tău și nici n-a fost vreodată, bine? Nu l-ai văzut în viața ta pe amărâtul ăla.

— Dar l-am *văzut*, spuse Ellie. Eu l-am salvat din balenă! Și nu putea să respire, așa că...

— Ellie! zise Castion și se așeză în genunchi, așa încât să fie la același nivel cu ea. Inchișitorii îi vor pune întrebări și îl vor supune la probe. Dacă se dovedește că e Gazdă, va fi ars de viu chiar aici, în piață. Și toți cei care l-au ajutat vor fi întemnițați. Sau mai rău. Așa că, te rog... Promite-mi că n-ai să te implic!

Ellie fu șocată de tonul lui serios. De obicei, Castion era un om cumsecade, glumeț și zâmbitor.

— Bine! minți ea, după o clipă de ezitare.

Castion își scoase unul dintre numeroasele lui inele și i-l arătă. Era de argint și avea încrustată o cheie fixă – pecetea mamei ei.

— Nu mi-aș ierta-o niciodată dacă ai păți ceva, spuse el. Vrajmașul n-a mai ales o Gazdă de mai bine de douăzeci de ani; tu nu știi cum e când creatura e în libertate. Neîncrederea împânzește străzile. Prietenii se trădează unii pe alții. Orașul e pe cale să se schimbe cu totul.

Castion o privi îndelung, iar Ellie încuviință stingherită.

— Crezi că e un moment potrivit să te împriete-nești cu vagabonzii, Castion? răsună un glas răutăcios.

Ceilalți lorzi ai balenelor se opriseră din ceartă, iar cel cu corabia din lemn pe cap o privea cu dispreț pe Ellie.

Castion oftă și se ridică proptindu-se în baston. Își pierduse piciorul stâng în tinerețe; fusese mușcat de un rechin, sau cel puțin așa se zvonea. Mama lui Ellie îi construisese un picior mecanic ce ticăia ca un ceasornic la fiecare pas.

— Fii mai respectuos, Archer! spuse Castion. E fata lui Hannah Lancaster. Îți repară lansatoarele de harpoane de doi ani.

— Înseamnă că de-aia se tot strică, spuse Lordul Archer. Drăcoveniile ratează ținta, de cele mai multe ori. E clar că nici nu se compară cu maică-sa.

Ellie simți cum îi iau foc obrazii. Se trase în spatele lui Castion și îl apucă de mâneca mantoului. Castion o strânse de braț.

— Ce chestie! îi spuse el lui Archer, senin. Când le folosesc eu, nu ratează niciodată.

— Discutam ceva important când ai dispărut, îi replică Archer. Ori nu erai atent?

— Îți cer mii de scuze, spuse Castion. Dar e greu să iau pe cineva în serios când poartă o corabie pe cap.

Lui Archer începură să-i tremure buzele de furie. Se auzi o bubuitură și toți se întoarseră către Fortăreața Inchiziției.

Hargrath ieși valvârtej pe poartă.

— Ah, domnule inchișitor Hargrath! exclamă Archer. Tocmai pe dumneata voiam să te vedem. Ni s-a spus de către unul de-ai voștri că nu avem voie să luăm balena de pe acoperișul Capelei Sf. Bart.

Hargrath trecu în viteză pe lângă ei. Părea obosit și preocupat.

— N-auzi, Killian? Ce se petrece?

Hargrath se opri brusc, apoi se întoarse ca un părinte tracasat care i se adresează unui copil insistent.

— În balena aia a trăit Gazda.

— Adică a fost gazda Gazdei? glumi cel mai tânăr dintre lorzii balenelor, cu un surâs neliniștit.

Părea că încercase fără succes să își lase o mustață pe măsura colegilor – arăta ca și cum și-ar fi lipit smocuri de păr de câine pe față. Ceilalți lorzi ai balenelor îi aruncară priviri aprige, iar el roși.

— Nu-i de râs, Duncan! zise Archer, întorcându-se din nou către Hargrath. Dar ați scos Gazda din animal, nu-i așa? E păcat să se irosească atâta carne bună de balenă.

Hargrath își mușcă limba.

— Balena a fost spurcată de prezența Gazdei și nu e bună de mâncat!

— Ah, dar ia fii atent, continuă Archer, apropiindu-se de Hargrath.

Bărbatul era mult mai scund și mai subțire decât inchizitorul, iar lui Ellie i se părea că era ori foarte curajos, ori foarte prost că se apropia atât de tare.

— O namilă atât de mare face o grămadă de parale. Douăzeci de butoaie de ulei de balenă, cel puțin, și carne cât să hrănească un cartier întreg zile în șir. Noi suntem lorzii balenelor – e treaba noastră să prindem balene.

— Dar pe asta n-ați prins-o voi, mârâi Hargrath. A prins-o o capelă.

— N-are a face! se răsti Archer.

Părea gata să continue, dar închise gura brusc. Hargrath îi pusese mâna pe obraz.

Vocea lui Archer deveni mai ascutită.

— Ce crezi dumneata că... începu el.

Dintr-o mișcare, Hargrath înșfăcă pălăria-corabie a lordului. O strânse puternic în mâna lui mare, înmănușată, până când se făcu bucățele. Archer îl privea îngrozit.

— I-ia ascultă, am o g-groază de prieteni influenți, se bâlbâi el mânios.

— E vreunul inchizitor? zise Hargrath.

— Nu, dar...

— Atunci nu ai prieteni influenți.

— Domnilor! spuse Castion, intervenind între Hargrath și Archer. Nu e cazul să ne certăm, adăugă, punând o mână pe umărul lui Hargrath.

— Nu mă atinge! șuieră Hargrath cu atâta venin în glas, încât Ellie se miră că nu îl spintecă pe Castion cu sabia.

— De ce ești așa de agitat, Killian? îl întrebă Castion. Gazda a fost prinsă. N-ar trebui să sărbătorim?

Hargrath mormăi indignat.

— Marele Inchizitor îl supune pe băiat la propriile probe. Până nu se dovedește că el e Gazda și până nu moare, nu avem ce sărbători.

Castion zâmbi cu blândețe.

— Ah, dar dacă vine Vrăjmașul, poți să-l omori din nou, pur și simplu, nu-i așa? Ca data trecută.

Hargrath se uită lung la Castion, cu o privire plină de ură.

— Da, suntem pe mâini bune cu tine, Hargrath! strigă entuziasmat tânărul lord cu mustața îndoielnică.

Hargrath mârâi și făcu un pas spre el, iar lordul se albi la față numaidecât.

Castion se grăbi să-l bată pe umăr pe Hargrath.

— N-a vrut să te supere, Killian! Nu și-a ales bine cuvintele, atâta tot. Haide, nu ne vom atinge de balenă, dacă așa poruncești.

Făcu o plecăciune adâncă, aruncându-i zâmbetul larg care îl făcuse atât de îndrăgit în Oraș.

— Breasla Lorzilor Balenelor există pentru a sluji oamenii. Îi suntem recunoscători Inchiziției pentru tot efortul de a menține poporul în siguranță.

Hargrath se încruntă.

— Existați ca să vă slujiți propriile interese. Și numai pentru că v-o permite Inchiziția. La venirea fluxului, veți duce balena la zece kilometri în larg și o veți lăsa să se scufunde. Dacă aud că vreunul dintre voi i-a jupuit măcar coada ca să-și facă o haină nouă, îl las să putrezească într-o celulă dintr-un colț sordid al Orașului, până când și familia lui are să uite cum îl cheamă!

Se îndepărtă cu pași apăsați, îmbrâncind-o pe Ellie.

— Ar trebui să te duci la căldurică, Lancaster. O să mori de frig în hainele astea ude, îi aruncă, apoi făcu o pauză și pe buze îi apăru un zâmbet răutăcios. Pe de altă parte, dacă aștepți destul de mult, sigur se va face un ditamai focul.

Și cu asta, traversă grăbit piața și se făcu nevăzut pe străzi.

Lorzii balenelor începură din nou să se certe legat de cine avea să ducă balena în larg. În acest timp, Ellie se uită în sus, către Fortăreața Inchiziției, și încercă să-și închipuie la ce probe era supus Seth, imaginându-și instrumente de tortură macabre cu vârfuri ascuțite și margini zimțate. Se întreba dacă exista o cale de a-l salva – o intrare secretă în Fortăreață prin canalele și tunelele de dedesubt. Va trebui să consulte planurile din biblioteca ei, hotărî ea, și plecă pe furiș când Castion nu era atent.

Dar Finn o aștepta la colț, cu zâmbetul lui angelic, pe care Ellie îl detesta atât de mult.

— N-a mers prea bine, nu-i așa? zise el.

— Nu! se răsti ea fără să-i arunce măcar o privire.

Finn țopăi în urma ei, iar podoabele ieftine de la gâtul lui zornăiau vesel la fiecare pas.

— Deci o să-l omoare? întrebă el.

— Încă îl mai supun la probe. Dar probabil că da.
Finn clătină din cap.

— E groaznic.

Pe toată strada pieței, oameni avuți ieșiseră la cumpărăturile de dimineață. Aristocrații, baronii negustori, doctorii și juriștii erau îmbrăcați în veste fine de catifea și în paltoane căptușite cu piei de focă sau cu blănuri roșcate de vulpe aduse de pe insulele de vânătoare. Alături le mergeau soțiile, împodobite cu șiraguri de perle și cocoțate pe tocurile înalte ale botinelor. Finn ar fi putut să fie luat drept fiul oricărora dintre ei, căci avea obrajii trandafirii, plesnind de sănătate, buclele aurii curate și o sclipire veselă în ochi.

— În asemenea momente, ar fi frumos să ai o persoană pe care să te poți baza, spuse el. Cineva isteț și de încredere. Nu e ca și cum te poate ajuta Anna! Și, ultima dată când am verificat, nu mai aveai alți prieteni.

— N-am nevoie de ajutorul tău, Finn.

— Ah, zise el demoralizat. Adică ți-ai dat seama cum să-l salvezi singură pe băiat?

— Mă gândesc eu la ceva.

Finn încuviință convins:

— Da, imediat scornești tu un plan pentru a-l salva, Nellie! Până la urmă, ești tare deșteaptă. Sunt sigur

că te descurci să salvezi un băiat întemnițat în cea mai păzită clădire din Oraș.

— Nu îl vor ține acolo tot timpul! Dacă îl execută, o vor face în public.

Finn bătu tare cu piciorul în caldarâm.

— Păi, e excelent! Pofitim! Poți să-l iei pe sus și să-l duci repejor într-un loc sigur, chiar sub privirile a zece mii de oameni! E simplu!

Ellie grăbi din nou pasul, ferindu-se din calea unei harabale încărcate cu macrou, pe care o trăgeau doi negustori de pește.

— Crezi c-or să fie milostivi? continuă Finn. Nu prea, nu? Vor vrea ca toată lumea să vadă cum suferă Gazda. Îmi pare rău, Nellie! Probabil îți va fi greu să privești. Îmi pare tare rău! Crezi că o să-i facă ce i-au făcut și celei de-a douăzeci și noua Gazde? Cu cârlige și șobolani? Sau poate o să-l scalde în sânge de porc și o să-l arunce la rechini?

— O să-l ardă.

Finn oftă.

— Ei bine, clar nu e cea mai rea variantă. E și asta ceva. Poate n-ar trebui să fii așa de supărată...?

Ellie se strecura printre aristocrații înalți, iar unii dintre ei strâmbară din nas. În părțile de sus ale Orașului locuiau doar cei mai bogați, iar Ellie arăta tare

nelalocul ei, cu hainele ude și rupte, pline de pete de vopsea și de unsoare, cu mâinile acoperite de julituri și de vânătăi.

Chiar atunci, o femeie îmbujorată dădu buzna în piață, cu gâtul complet acoperit de perle strălucitoare.

— Au găsit-o! strigă ea. Au găsit Gazda!

Toți aristocrații se pierdură cu firea. O femeie își aruncă blana de vulpe în aer; alta începu să cânte. Ellie tresări și se ascunse pe o alee pustie, dar Finn tâșni după ea, râzând ca pentru sine.

— Zău așa, spuse el gâfâind, parcă te-ai strădui să scapi de mine.

— Asta și fac!

Ellie scoase o sferă de metal de mărimea unei nuci din pungă de la cingătoare și o azvârli pe jos între ei. Se auzi un șuierat și un nor greu de fum cenușiu se ridică, învăluind aleea într-un miros acru și înțepător.

Ellie auzi strigătele furioase ale lui Finn în timp ce alerga pe caldarâm.

— Crezi că șmecheria asta ține cu mine, Nellie? Crezi că nu mai pot să te gădesc? Bine, cum vrei tu! Abandonează-mă din nou, lasă-mă de unul singur! Asta știi să faci. Dar o să ai nevoie de mine cât de curând, ai să vezi!

Din jurnalul lui Claude Hestermeyer

M-am retras către perete. Tot încercam să vorbesc, dar nu puteam rosti niciun cuvânt.

— Claude, eu sunt! a spus Peter.

— Nu, am șoptit eu. Nu, nu se poate. Peter a murit. A murit sub ochii mei.

— Așa e, am murit.

— Ieși afară!

— Claude...

— Ieși afară! am strigat eu. Orice-ai fi, IEȘI AFARĂ!

Am înșfăcat primul obiect care mi-a venit la mână – o călimară. Am aruncat-o înspre Peter, dar nu l-am nimerit. Călimara a părut să zboare drept prin el, împrôșcându-mi cărțile, rafturile și podeaua cu cerneală neagră. În mod straniu, pe cămașa lui gri impecabilă nu era niciun strop.

Mă holbam la el și nu-mi venea să cred. M-am sprijinit de birou.

— Trebuie... trebuie să mă odihnesc. Am vedenii.

— Sunt adevărat, Claude, mi-a spus Peter. Cât se poate de adevărat! Haide, lasă-mă să-ți arăt.

A întins mâna către mine. Am ezitat, apoi l-am apucat de mână. Avea strânsoarea puternică și caldă.

— Și călimara? am zis eu.

— E doar o călimară, mi-a răspuns și apoi și-a pus și cealaltă mână peste a mea. Noi doi suntem legați unul de altul.

— Dar... ești o iluzie. Ești în capul meu. Nu ești *adevărat*.

— Sunt adevărat, dar sunt și în capul tău, a spus Peter. Eu m-am băgat acolo.

— Atunci, ieși! am strigat eu și mi-am smuls mâna dintre ale lui.

Nu suportam să îl privesc. Avea ochii reci și distanți, în timp ce ai lui Peter fuseseră întotdeauna calzi și înțelegători.

— Repet, tare mă tem că nu așa funcționează aranjamentul.

Am cotrobăit prin sertarele biroului, căutând sticla pe care o țineam acolo. Îmi vuia capul.

— Vrei... niște whisky? am spus eu, așezându-mă. Sau ar trece prin tine?

— Mă tem că nici măcar nu aş putea să ridic paharul, a spus Peter. Doar dacă m-ai ruga tu.

Mi-am ascuns fața în palme. Inima îmi zvâcnea dureros.

— Ești adevărat, dar ești în capul meu. Ești la mine în birou, dar, de fapt, nu ești aici deloc. Și poți să miști obiecte, dar numai dacă te rog eu.

Peter a încuviințat.

— Știi ce înseamnă asta, nu-i așa?

Într-adevăr, știam. Cunoșteam semnele mai bine decât oricine; până în ziua aceea fatidică, cercetările mele se concentraseră asupra istoriei Vrăjmașului.

Am luat o gură de whisky și l-am privit pe bărbatul care fusese cândva cel mai bun prieten al meu.

— Înseamnă că eu sunt Gazda.